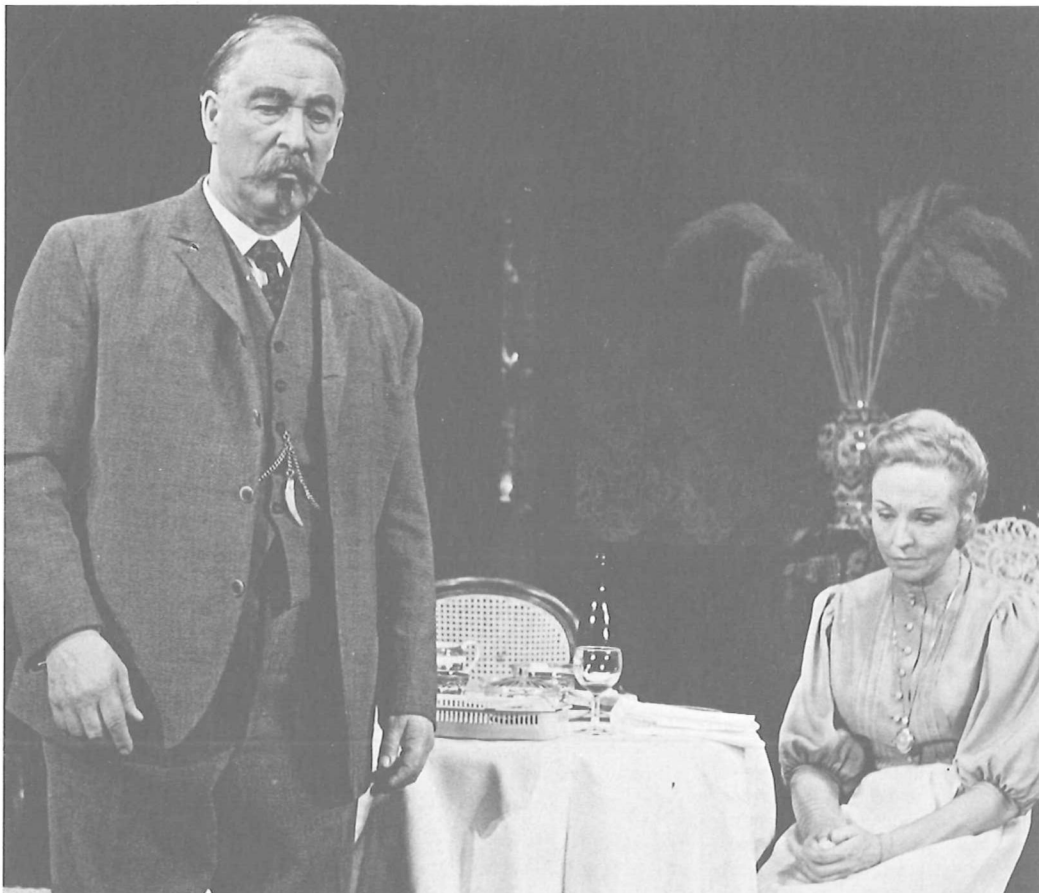

(cfr. *Etcetera* nr 10), Robert Marcel in 1935 naar dit ensemble. Op een korte episode na – de periode van de V-bommen, aan het einde van de oorlog, waarin hij in een duo-spektakel met zijn echtgenote, de operazangeres Mia Van den Bosch, het land doorkruiste –, zou hij aan de K.N.S. verbonden blijven tot aan zijn pensionering in 1973; in die periode zou hij zich dank zij zijn leerschool in het populaire circuit ontwikkelen tot een van de grootsten en veelzijdigsten onder de Vlaamse acteurs. De kwaliteiten van zijn spel waren een rechtstreeks produkt van het stuk theatergeschiedenis dat hij had meegemaakt. Deze kwaliteiten hadden in de eerste plaats te maken met zijn benadering van het theaterspelen als een vak, een ambacht. “Daarom ook”, zegt Joris Diels in een getuigenis, “kon hij er objectief en onromantisch over praten”. Het is waarschijnlijk deze benadering die hem toegelaten heeft alle overgangen in speelstijlen mee te maken, van het “op het publiek spelen” in de Hippodroomperiode tot een “verinnerlijkt” of zelfs “vervreemdend” spel in zijn K.N.S.-tijd, waar hij b.v. ook werkte onder de toen nog jonge Walter Tillemans. Over het acteren in de “drakentijd”, zei hij: “Iedereen acteerde breedspakig, met ‘emfaze’. De acteur speelde steeds *face au public*, zoals men dat noemde *à la française*. De partner werd niet bekeken; elke ontboezeming moest de zaal in.” (*De Scène*, april 1968). Een excellente leerschool dus voor een acteur die in zijn spel so wie so de afstand tussen scène en publiek moet kunnen overbruggen. Volgens getuigenissen zou dit publiek in de Hippodroom avond na avond uit zo’n 2500 (!) toeschouwers hebben bestaan.

Maar ook buiten het theater heeft Robert Marcel voortdurend en hard gewerkt: in een interview met Herman De Coninck in *Humo* (zowat 6 jaar geleden) vertelde hij dat hij constant mensen en situaties in het dagelijkse leven bestudeerde, elementen verzamelde die hem van pas kwamen bij het construeren van zijn personage “om de realiteit erin te krijgen”. Uit zijn talloze confrontaties met het publiek vanuit voornamelijk komische personages, had hij op exacte wijze de publieksreacties leren inschatten en een bijzonder sterk gevoel voor timing, voor “het placceren van replieken” ontwikkeld. In interviews citeerde hij meermaals de woorden van een groot-Oostenrijks-acteur van wie hij de naam vergeten was: “Acteren is niet moeilijk. Wees duidelijk en spreek natuurlijk”. Hoewel deze stelregel hem zijn hele leven bijgebleven blijkt te zijn en hij steeds kon terugvallen op het ver-

Boven: KNS – *Schakels* – Robert Marcel, Jet Naessens – Foto's Bob Reusens

Onder: KNS – *Paradijsvogels* – Luc Phillips, Robert Marcel

